

Dick Cohen en Rick Sessink brengen muzikale ode aan Jules de Corte

Een tikkeltje te boud, maar toch eigentijds

Jules de Corte

Hij was niet zo flamboyant als een Wim Sonneveld of Jos Brink. En als je hem voor je ziet, doemen sobere zwart-witbeelden op van een piano, een bloemstuk en een keurige man met een zonnebril. Toch neemt de in 1996 overleden Jules de Corte een prominente plaats in het Nederlandse cultuurgedoe. Dit jaar zal de man van klassieke luisterliedjes als *Ik zou wel eens willen weten* op allerlei manieren extra aandacht krijgen, te beginnen met de muzikale voorstelling *Wij Nederlanders*. Dick Cohen, Daphne Groot en Rick Sessink brengen eigentijdse vertolkingen van de aloude songs. Cohen: "Jules' liedjes zijn verrassend actueel. Hij had een scherpe kijk op de wereld om zich heen. En dat voor een blinde."

TEKST **FRANS P. WOLLRABE**
SCÈNEFOTO **WIM LANSER**

Een liedjesprogramma en Dick Cohen. Heeft de bruisende en normaal zeer beweeglijke acteur zijn tapschoenen soms aan de wilgen gehangen? Dick: "Integendeel. Misschien wel tot ergernis van mijn collega's tap ik er als warming-up voor de voorstelling nog vrolijk op los. Alleen krijgt het publiek dat dit seizoen minder te zien. In *Wij Nederlanders* leggen we de nadruk op het verhaal achter de liedjes van Jules de Corte." Niet dat wij Cohen als een stijve plank op het podium zien staan. "Dat komt doordat De Corte naast mooie teksten ook zijn eigen muziek schreef", legt Dick uit. "De Corte vertelde zijn verhalen niet alleen door middel van tekst. Hij verzong muzikale loopjes die het verhaal meevertelden. Die ondersteun ik op toneel met beweging. Als je de liedjes overigens nauwkeurig bestudeert zoals ik de laatste maanden, dan blijkt De Corte de gewoonte te hebben gehad om zijn introotjes, *outrootjes* en *tussenroetjes* haaks op de tekst te zetten. Dat heeft hij natuurlijk niet voor niets gedaan en het was voor mij een heerlijk gepuzzel om te verklaren waarom al die loopjes zo merkwaardig tussen de teksten staan. Ik weet nu precies waarom ik een toch wel ernstig nummer als *Jan, Piet en Klaas* open en eindig als een joker."

vertelt Rick. "Het zou er bij *Wij Nederlanders* om gaan hoe wij tegenover die teksten staan, wat die teweegbrengen bij drie persoonlijkheden die in de wereld van nu staan."

De Corte schreef zijn liedjes wel in het Nederland van na de oorlog. Dick: "Je krijgt een uitstekende indruk van *Nederlanders* tijdens de wederopbouw. De Corte scopte vrolijk tegen de brave kleinburgerlijkheid van toen. Dat maakt de voorstelling al interessant, maar de aanwezigheid van jonge mensen als Daphne Groot en Rick geeft *Wij Nederlanders* zijn meerwaarde. Liedteksten komen altijd door het lichaam en de ziel van de zanger heen naar buiten. Die decenniaoude woorden van Jules komen via Daphne en Rick in een fris, nieuw licht te staan. Eigentijds, terwijl je toch dezelfde, soms verouderde woorden hoort." Rick lachend: "Als je voor het eerst van je leven teksten als *Een tikkeltje te boud* uit *De enkeling* zingt, kijk je vreemd op. Maar tijdens het repeteren werden die teksten steeds vanzelfsprekender en viel alleen nog maar op hoe slim De Corte met de Nederlandse taal omging."

"Wat ook opviel is hoe pijnlijk raak zijn observaties nog steeds zijn", ervoer Dick. "Voor sommi-

Dick (l) en Rick doen *Romeo en Julio*

leden uit een Utrechtse woonwijk werd weggepest, doemen onmiddellijk op bij het aanhoren van het laatste couplet:

*We hebben heel wat spot en
smaad moeten verdragen
De meeste deuren werden voor
ons dichtgeslagen
De meeste mensen gunden ons
slechts galg en rad
Tot wij ten slotte voor de
tegenstand bezweken
En we vertrokken zijn naar
onbekende streken
Om te gaan wonen in een verre
vreemde stad*

"En toch heeft Jules de Corte deze tekst in de jaren zestig opgeschreven", merkt Dick op. "Nota bene ruim tien jaar eerder dan Annie M.G. Schmidt Willem Nijholt in haar musical *Foxtrot* het vermaarde *Sorry dat ik besta* (*Romeo en Julius*) liet zingen."

*Wij Nederlanders, tot en met
1 april langs veertig theaters
door heel Nederland.
Informatie en speellijst op
www.wij-nederlanders.nl*

'Ik wist hooguit dat hij blind was en piano speelde'

Tot voor kort had de jonge Rick Sessink (*Into the Woods*, *Volendam de Musical*) niet zo uitgebreid stilgestaan bij Jules de Corte. Rick: "Ik wist bar weinig van hem. Hooguit dat hij blind was en piano speelde. Pas toen ik luisterde naar *Ik zou wel eens willen weten*, begon het me steeds meer te dagen." Ook het idee om aan een liedjesprogramma rond De Corte mee te werken werd steeds aantrekkelijker. "De makers legden me uit dat de liedjes niet op zichzelf zouden staan",

ge kwesties is er jammer genoeg nog weinig veranderd." Cohen doelt op een song als *Romeo en Julio*. Hierin wordt, parallel aan William Shakespeare's *Romeo & Juliette*, een lid van de ene familie verliefd op een lid van de andere, rivaliserende familie. En vice versa. Tot groot ongenoegen van de familie. Dubbel groot ongenoegen omdat het in het lied van De Corte tot overmaat van ramp ook nog over twee jongens gaat, Romeo en Julio. Beelden van het mannenpaar dat een paar jaar ge-

○

Dick Cohen blijft verbazen

Als musicalacteur maakte Dick Cohen definitief naam in de Joop van den Ende-productie *The Sound of Music*. Daarin speelde hij een intrigerende Max Detweiler, de gehaaide vriend van de familie Von Trapp, een nietsnut die desondanks slim manipulerend een hele Tweede Wereldoorlog weet te overleven. Na die triomf was het verre van gedaan met Cohen's carrière. In de vrolijke dansmusical *Crazy For You* tapte hij iedereen van het podium. En in John Waters' *Hairspray* hield hij zich alleen met behulp van een pruik fluitend staande naast een in een dikmakende bloemetjesjurk gehulde Arjan Ederveen. Zijn serieuze kant liet hij zien als de biseksuele schrijver Clifford Bradshaw in *Cabaret*, een indringende vertolking die zich makkelijk liet meten met die van Michael York die een verwante rol in de veelbekroonde Hollywoodfilm speelde.

De homo in *Volendam de Musical*

Rick Sessink kreeg zijn eerste landelijke bekendheid met zijn rol in *Volendam de Musical*. Hij speelde Jaap, een jonge jongen die samen met drie vrienden de boyband *Zilt* vormt. Gedurende de voorstelling moet Jaap steeds meer erkennen dat hij jongens leuker vindt dan meisjes. Hij is bang wat zijn maten hiervan zullen vinden. Rick: "Deze verhaallijn is losjes gebaseerd op de echte Kees Tol, de vriend van Jan Smit en Nick & Simon. Ook hij vond het op een gegeven moment tijd worden om zijn vrienden bij elkaar te roepen en te zeggen: Jongens, ik moet jullie vertellen dat ik homo ben. Net als bij de fictieve Jaap bleek dat die vrienden al heel sterke vermoedens over Kees hadden. Ook zij hebben hier niet al te veel woorden aan vuilgemaakt. Ze hebben alleen een feest gegeven. Daarna was het klaar."